

VÁRI FÁBIÁN LÁSZLÓ

KÉRDÉSEK AZ ESZTENDŐ VÉGÉN

Múlik az év, sűrűsödnek a gondok, súlyuk alatt az ég szinte beszakad. Főleg az előzményekre visszalapoznunk, hisz már januárban sem lehetett felhőtlen az örömünk. Talán az érkező 22-es szám volt ránk nézve irritáló, az gerjesztett bennünk lehangoló, deja vu érzéseket. Holott az új esztendőtlől csak annyit vártunk, hogy az előzőhöz képest rosszabb ne legyen. Szerénységben nehéz lett volna ennél alább menni, de ez is sok volt, mégis rosszabb lett. Valóságos Joseph Heller-i csapdát készített számunkra a szláv Téalópó: az elkerülhetőnek hitt, mégis elkerülhetetlenné lett háború csapdáját. Minél inkább szabadulnánk tőle, annál biztosabban válunk tehetetlen, kiszolgáltatott foglyaiává.

Borzasztó érzés erre eszmélni karácsony előtt. Megróhatnak érte, de én arra sem tudnék már meggyőződéssel válaszolni, hogy mi lenne számunkra fontosabb: az ünnep hiánytalanul megélt misztériuma, vagy a csataterekre csendet, a megszaggatott lelkű emberekre nyugalmat borító béke? Régóta tudott, hogy gyarlóknak születünk, miért ne lehetnénk hát hozzá telhetetlenek? Nem lehetne ezt is és azt is? Balga kívánság, belátom. Csak ideig-óráig tartana az idill, s az ünnep múltával kezdődhetne minden előlről.

Ha belegondolunk, a betlehemi történetet is a világalmai törekvések konfliktusai mozgatták. Pedig milyen szép lehetett volna! Pásztorok indultak a Megváltó imáadására, utánuk mindjárt a korabeli kultúrák bölcsei jöttek, hogy fejét hajtsanak a jászolba érkezett Isten előtt. De követték, számon tartották a jeleket a hatalmasok is, s mert hittek a jövődőlésben, őket egyedül az isteni terv megpuccsolása hajtotta előre. Mit érne a hatalom és a világ pénze, ha a tigris és a szelíd őz békében élhetne egymás közelében? Lánctalpakra és indítóállásokra hát, zsoldosok, méregdrága légvédelmi rendszerekre, amíg kereket nem old a Kisdéd! Vesszen a lovak és lovagok sokasága, pusztuljon a környezet és a világörökség, csak a Hatalom növekedjen háborítatlanul – akár a Marson is! A teremtmény pedig védtelen és tehetetlen marad mindkét oldalon, mert hol az a pajzs, amely elhárítaná felőle a halálhordó fellegeket?

Tudjuk, Uram, a te kezéd eredendően tiszta, nem kívánjuk ma sem, hogy bemocskold érettünk. Azonban a teljes összeomlás közelében, a sértettek primitív indulatával kérdezzük – csakis a rend újraélesztése végett –, hogy egy jól időzített infarktust, egy közepes agyvérzést, esetleg egy kiadós vérbajt nem rendelnél-e a Heródesek és hóhéraik megfékezésére? Bocsáss meg már a javaslatért bátorságáért is, hiszen a te eszköztárad ennél jóval bőségesebb, lehetőségeid sokkalta változatosabbak, a döntés csakis a tiéd. Ám Fiadnak most is világra kell jönni, és az imáadására összegyűlt tömegeknek egyezsége. Ha nem így rendezed, megeshet, hogy mégiscsak kihordja balról kapott terhét a föld, és az emberiség történelme visszavonhatatlanul véget ér.

